

Uputstvo za čitanje:

Čitanje na vlastitu odgovornost. Autorica ne odgovara za moguće kontraindikacije i nuspojave. U slučaju spomenutih, obratite se svom liječniku (ili psihoterapeutu).

Ljeto u Bjelovaru je u punom jeku. Djelomično je oblačno, sa sunčanim razdobljima i povremenom mogućnošću, potpune katastrofe. Oni koji su otišli iz grada, zaista su se spasili.

Kino se naravno nije otvorilo, ali je procurilo. Još to i nije tako strašno, ali ja mislim, da kada se i ako otvori (vjerojatno će već moja djeca biti punoljetna, a ja ću postati bogata i slavna), sumnjam da ću se usuditi ući tamo. Moglo bi mi nešto pasti na glavu.

Tko zna kako je rađena sva ta statika i ostala čudesa kojima ne znam ni ime, pa zamislite da vam usred nekog odličnog filma, kada ste onako potpuno uživljeni u radnju, odličan sound i sve te raznorazne efekte, padne komad krova na glavu. Dobro će biti ako u tom času, budete gledali film u 3D tehnologiji, pa ćete možda misliti, da je to, samo dio filma.

Ili čak, kada pokušavate poljubiti curu (dečka), koju želite poljubiti već sto godina i sada ste eto u mističnoj tami kina i gledate neki totalno romantičan film. Pa je prvo zagrlite i sve onako, mic po mic, a kad ono bum, tras. To bi stvarno bili efekti. Efekti za pamćenje ili čak, gubitak pamćenja.

Najbolje će biti da napišu »Gledanje filma na vlastitu odgovornost«, kao što bi trebalo pisati po mnogim ulicama, lijepog našeg grada. Jer nikada ne znate, što vam se sve može, strovaliti na glavu.

Bjelovar je opasan grad. No, možda u tom trenutku, doživite i mistično prosvjetljenje, nirvanu (ne on Rozginu) ili potpuno zen stanje.

Ali nema veze, bar bi tada tužili grad Bjelovar i dobili neku finu odštetu. Što bi tada rekao naš gradonačelnik ?

Kako je grad Bjelovar, baš po mjeri svakog čovjeka. Da, po mjeri padajućeg krova. Mogao bi se snimiti i film »Prohujali s kinom«.

S tim kinom nikako na zelenu granu. Kao da su se planete urotile protiv njega. Ili je netko bacio uroke. Mogli bi pitati neku gitaru, kada će biti, to famozno otvorenje.

Ali ono pravo. Ne kao ono za igru.

No, da se ne bi ja potpuno zaniijela i otišla u neki svijet mašte, napisala scenarij za jedan SF ili čak horor, ja sam ipak, željela pisati o ljudima.

Da, o Bjelovarčanima.

BALKANE, BALKANE, BALKANE MOJ...

Da, pjevao je tako Štulić jednom davno. No, mi se nismo maknuli koraka, od tih davnih vremena. Ili jesmo, ali mnogo koraka unazad.

BJELOVARSKI BALKANSKI MENTALITET

Autor Maja Geček-Jelić

Utorak, 22 Srpanj 2014 13:42 - Ažurirano Utorak, 22 Srpanj 2014 16:16

Nekada u bivšoj Jugi, nije se smjelo, mnogo toga javno govoriti, a kamoli kritizirati vlast. Jer bi završili u zatvoru, na Golom otoku ili da ne govorim neke, još gore stvari. Ja bih vjerojatno već završila, tko zna kako.

Pa smo se izborili za demokraciju, kako bi između ostaloga, mogli slobodno i bez straha iznositi javno, svoje mišljenje i stavove, kako bi mogli glasovati i birati.

Ali, kao da to već dugo, ne želimo ili se ne usudimo. A teško nam je, zaista jest.

Jer su nas izigrali, prevarili nas, lagali nam i lažu konstantno. Napravili su da životarimo dan za danom, polako već bez trunke nade i vjere, da će se ikada išta promijeniti.

Pa smo postali potpuno ravnodušni, a strah koji su nam utjerali u kosti, učinio je da više ne vjerujemo u sebe. Bar većina.

Kolektivna depresija, strah i beznade, koje osjećam kada hodam našim gradom. Toliko su očiti, da ih mogu opipati. Materijalizirali su se u neke čudne spone i prepreke, koje nas jako razdvajaju.

No, što mi uistinu činimo? Kukamo, depresiramo, ne poduzimamo išta.

Volim četvrtkom otići na ove ljetne književne večeri, pa se svaki puta razočaram, kada vidim nekih dvadesetak ljudi, obožavatelja pisane riječi (pozdrav vjernoj publici). Slično je i na mnogim koncertima, koji nisu cajke ili slična potrošna roba.

Što su uistinu, postali interesi većine ljudi?

Vjerojatno su mnogima zanimljivije cajke, žutilo koje danas možemo čitati na stotinu mjesta, od

portala i novina, ili gledati na televiziji. Sapunice, medijske manipulacije, pevaljke vikendom i slične stvari, postali su naš najveći domet.

Kada sam neki dan vidjela, da je vijest na ovom portalu, gdje je jedna teenagerica udarila drugu, štiklom po glavi, pročitao nekoliko tisuća ljudi, a lajkalo oko 200, zapitah se, gdje ja to živim?

Agresija štiklom postala je glavna vijest tjedna, što je samo, naš potpuni poraz. I dokaz onoga u što smo se pretvorili.

Vijest tjedna nikada ne može biti nešto iz kulture, vijest tjedna gotovo nikada ne može postati neka vijest o djeci našega grada, vijest tjedna rijetko kada će biti nešto pozitivno i podržavajuće ili čak određeni problem grada.

Dok nam gotovo svakodnevno »umiru« firme, odlaze u stečaj, a masa ljudi ne dobiva mjesecima plaće, dok ovaj grad konstantno lupa novce i to milijune, za promašene projekte, pa za čas čujemo kako se nešto urušava, zjapi prazno ili curi, nama su ipak agresija štiklom, koncert neke pevaljke ili tko je s kim, kada i gdje, glavna vijest.

Tako da, možda bolje niti ne zaslužujemo.

Štikla je štikla, a svijest ljudi je potpuno pala na vrlo niske grane. O želji za promjenom, spremnošću na konstruktivne istupe zbog nekog višeg cilja, o hrabrosti i odlučnosti, neću više niti pisati.

Postoje još samo poneke rijetke duše, koje su spremne na takve stvari. Pa obično plate skupu cijenu.

BJELOVARSKA KATASTROFA.COM

Važne stvari više nisu važne.

Više ništa posebno ne očekujem. Prodali smo se jeftino, dok su nam uništili grad, koji je pred potpunom katastrofom. Njegove stranice bi se trebale zvati Potpuna-katastrofa.com

Bar da nas unaprijed, psihički pripreme za nadolazeće nevolje.

Pričala sam sa dragom prijateljicom o stanju u našem gradu. Rekla sam joj kako sam zapela ovdje i da ne znam, koliko dugo još mogu. Unatoč svim mojim kvalitetama, diplomi i inim vještinama, posao ne mogu naći, a također već duže vrijeme, imam osjećaj kako trunem ovdje.

Niti za svoju djecu ne vidim nikakvu budućnost. No, nitko mi nije kriv, što već davno nisam pokupila svoje krpice i otišla.

Kaže mi ona, kako u ovome gradu postoji nekoliko mogućnosti. Možeš se jako udebljati (ne znam je li to zbog depre, prehrane bogate ugljikohidratima zbog siromaštva ili nekih drugih razloga), možeš se propiti (što ćeš drugo pokraj toliko kafića i birtija) ili možeš dobiti psihičku bolest (također, nikakvo čudo).

U gradu u kojem većina šapuće ili čak nešto glasnije govori protiv lokalne vlasti, ali s druge strane, jedva čeka da ga/ju, ti isti potapšaju po leđima ili se fotkaju s njima, vidim jedino veliku dvoličnost i čisti balkanizam.

U gradu, gdje se dižu bune protiv fotkanja, a gdje je s druge strane potpuno »in«, imati ljubavnika/cu ili čak nekoliko, vidim samo poltronstvo.

U gradu gdje svi šute i ne usuđuju se, a kukaju samo uz dosta alkohola, pa onda sve to još poreknu, prije nego što pijevac i prvi puta kukurikne, vidim ljude s vrlo niskim stupnjem svijesti i gotovo ništa, iskrenih namjera.

U gradu, gdje nema oporbe, gdje vlada korupcija, gdje je glavna vijest i interes većine ljudi, tko, kada, gdje i s kim, često puta mi dođe razmišljanje... kamo plovi ovaj brod?

Kaže se da riba smrdi od glave i da okruženje odgaja pojedinca.

Okruženje u kojem živimo već dugo, u kojem žive naša djeca, nije poticajno, zdravo, ne teži osobnoj odgovornosti i ne poštuje čovjeka. Ne poštuje niti djecu.

Što može spriječiti potpunu katastrofu ili je već prekasno?

Jesmo li zaista već postali sljedbenici stranice Potpuna-katastrofa.com, pa samo zaslijepljeno slijedimo njihove naredbe i slušamo njihove upute, bez razmišljanja svojom glavom, bez slobode izbora i kreiranja vlastitog životnog stila?

Jesmo li kao ljudi potpuno izgubili svoju predivnu osobnost i autentičnost?

Odgovor pronađite sami.

Tamo negdje između redaka o pevaljki, agresijom štiklama i ispijanjem kave uz spiku tko je, kad, gdje i s kim...